

Hồi 16

Tiêu Diêu kiếm lệnh

Tiều Diêu Quân khoát tay, mười hai cấm y vệ lập tức cùng phóng xuống đài, mười hai luồng kiếm quang hệt như sấm sét từ trên mây chớp xuống.

Cũng trong lúc ấy, Nhạc Quần đã rút Quỷ Đầu trượng xuống, cất tiếng cười dài, một mạch quét ra ba mươi bảy trượng.

- Keng, keng! Hai luồng sáng bạc bay vọt lên cao hơn mười trượng, hai đại hán áo xám ôm cổ tay lăn ra xa ngoài một trượng.

Tuy nhiên, mười hai gã cấm y vệ này là do Tiêu Diêu Quân đích thân huấn luyện, chẳng những võ nghệ cao cường mà lòng trung thành cũng sắt đá, thà chết chứ không chịu lùi bước.

Hai gã đại hán vừa lăn ra lại lao bổ vào, điên cuồng phóng chưởng tấn công tới tấp.

Nhạc Quần ở giữa vòng vây của mười hai đại hán áo xám, chàng xoay tít, như bông vụ, đối phó một cách ung dung.

Nhạc Quần bỗng cười vang:

- Đã vậy thì không thể trách Nhạc mỡ...

"Choang" một tiếng, Quỷ Đầu trượng xé gió tung ra chiến thứ mười Quỷ khốc thần gào, tạo nên kinh khí như dòng thác lũ cuộn cuộn ập tới. Sau một chuỗi tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, chín đại hán cầm kiếm tóc tai rũ rượi loạng choạng lùi sau bảy tám bước, còn hai đại hán tay không thì một gã cánh tay trái lặc lìa, lão đảo chực ngã, còn một kẻ bị thủng bụng, lòi ruột ra ngoài.

Nhạc Quần từ khi xuất đạo đến nay tuy đã từng giết rất nhiều người, nhưng thấy cảnh thảm khốc đến vậy cũng bất giác chau mày thoái lui một bước.

Ngờ đâu gã đại hán gãy tay bỗng đưa tay phải giật đứt cánh tay kia, ném thẳng vào mặt Nhạc Quần, đồng thời người cũng lao bổ tới.

Còn gã thủng bụng lại càng hung tợn hơn, người lão đảo, mặt mày co rúm dữ dội, ruột gan lòng thòng, vung chưởng như điên cuồng nhào tới.

Mười đại hán còn lại cũng đồng thanh hét vang, thân kiếm hợp nhất cùng liễu mạng xáp vào.

Nhạc Quần chưa từng bao giờ chứng kiến cảnh liễu mạng ghê gớm đến thế, đồng thời cũng hết sức lấy làm khâm phục lòng can đảm và trung thành của bọn cầm y vệ này.

Chính vì vậy nên chàng không muốn gây thương vong cho họ nữa, lại thi triển chiêu Quỷ khốc thần gào một lần nữa.

Trong tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, mười thanh trường kiếm văng bắn ra bốn phía, mười hai thân hình theo cát đá bay ra xa ngoài hai trượng, trong số đó chỉ có ba người là còn gượng gượng đứng được.

Hai đại hán tay không chết rất thê thảm, một tên ruột gan vung vãi đầy mặt đất, tên gãy tay bị đánh tan thân, máu thịt văng tung tóe.

Trong thoáng chốc bầu không khí như chết lặng, chỉ có tiếng hơi thở hỗn hển hòa lẫn với tiếng sóng rì rầm, tất cả cao thủ trên mộc đài thấy đều sững sờ nhìn vào đồng thi thể, không còn ai hô lên câu "Võ lâm công pháp" nữa!

Tiêu Diêu Quân đờ người ra như đóng băng, Nhạc Quân đi đến bên cạnh Vô Tâm giải huyệt cho y, trầm giọng nói:

- Bắt đầu từ bây giờ người không được rời xa ta và cũng không được nói năng bừa bãi nữa!

Vô Tâm trợn trừng mắt nhìn quanh, đoạn gãi đầu lẩm bẩm:

- Tổ mẹ nó, giết thêm một tên thì bớt được một tên!

Nhạc Quần lúc này đang đứng trước thượng đài, chăm chập nhìn vào mỹ nhân bên cạnh Tiêu Diêu Quân, con tim chàng chìm xuống, chàng dám khẳng định đó mới chính là Phụng Hoàng công chúa.

Tại sao chàng lại ở chung trong cỗ áo quan với Khổng Tước công chúa? Tại sao chiếc váy bị xé rách cùng với mảnh vải viết chữ kia lại ở trong mình nàng ta? Chàng không sao giải đáp được.

Tuy nhiên chàng không tài nào xóa bỏ được hình ảnh của Phụng Hoàng công chúa, và cuộc ân ái tuyệt vời vừa qua.

Nhạc Quần cũng còn nhớ nàng đã từng dặn, bất luận xảy ra việc gì thì chàng cũng phải tuyệt đối tin tưởng ở nàng.

Thế nhưng, mọi sự trước mắt quá ư ly kỳ, và cũng khiến chàng quá ư thất vọng. Tuy bảo đòi người tựa giắc chiêm bao, song chàng cũng phải nắm bắt lấy mộng cảnh. Giờ đây, trong chàng có một ý nghĩ rất mãnh liệt, không có Phụng Hoàng công chúa thì trên cõi đời này chẳng còn phụ nữ nữa.

Mỹ nhân trên thượng đài mảy liễu thoáng cau, mắt nhìn thẳng không chớp, thái độ lạnh lùng như một ngọn băng sơn.

Nhạc Quần lùi sau ba bước, lớn tiếng nói:

- Tỷ tỷ, chắc là tỷ tỷ đã quên lời minh sơn thệ hải giữa chúng ta rồi phải không?

Mỹ nhân mặt phớt vẻ u sầu, môi thoáng mấp má, song vẫn không nhìn Nhạc Quần.

Nhạc Quần móc mảnh vải trắng ra giơ cao:

- Đây chẳng phải do tỷ tỷ đã viết hay sao?

Mỹ nhân thoáng run người, ánh mắt chợt tối sầm.

Nhạc Quần vốn định trách mắng nàng tiền hậu bất nhất, song cuối cùng chàng đã nén lại được, trầm giọng nói:

- Tỷ tỷ, bất luận tỷ tỷ có điều chi khó khăn, tiểu đệ đều có thể gánh lấy hết. Chẳng phải tiểu đệ huênh hoang, nhưng trên cõi đời này chưa một ai có thể khiến cho môn hạ của Tây Bắc Phong phải chịu bó tay cả.

Mười tên cấm vệ chưa chết lại chầm chậm tiến tới, dáng vẻ họ hệt như cương thi, ánh mắt sắc lạnh không chớp nhìn vào Nhạc Quần, trông hết sức ghê rợn.

Tiêu Diêu Quân khích động ngựa mặt thở dài:

- Đành thôi, đành thôi! Lâu huynh, tiểu đệ vì một đời anh danh của Lâu huynh, đành bắt buộc nén đau mà thay mặt huynh thanh lý môn hộ thôi!

Giọng nói của Tiêu Diêu Quân hết sức thê lương, dường như không thể nhẫn nhịn được nữa, hạ quyết tâm khoát tay sang sáng nói:

- Triệu phò mã tấn kiến!

Nhạc Quần cũng hạ quyết tâm hôm nay nếu không làm sáng tỏ việc này, dù có mang tiếng phạm thượng chàng cũng phải làm cho long trời lở đất một phen.

Giờ đây Tiêu Diêu Quân triệu kiến phò mã, hai tiểu đồng bụng lư hương lên đồng thanh hô:

- Phò mã tấn kiến!

Bóng người thấp thoáng, một thanh niên oai phong lẫm liệt đã đứng trên mộc đài, ánh mắt y lạnh lùng và kiêu căng, chỉ quét ngang mặt Nhạc Quần rồi hiên ngang đi đến trước mặt Tiều Diêu Quân, cung kính thi lễ và nói:

- Nhi thần Lục Bình xin thỉnh an vương phụ!

Tiều Diêu Quân khẽ gật đầu:

- Vương nhi miễn lễ! Hãy đứng sang bên chờ chốc lát!

Nhạc Quần vô cùng sửng sốt, thật không ngờ thân thế Lục Bình đã rõ, hơn nữa lại chống đối Đại công chúa, vậy mà vẫn được chiêu làm phò mã, và lại còn trịnh trọng xuất hiện trước mặt cả bao cao thủ võ lâm. Sự thật đã hiển nhiên, song không biết là phò mã của vị công chúa nào?

Ngờ đâu ngay khi Nhạc Quần đang suy tư, Lục Bình đã đi đến cạnh mỹ nhân, đứng bên trái nàng cơ hồ áp sát vào nhau.

Nhạc Quần giận đến nổ đom đóm mắt, đầu óc quay cuồng chói với. Nếu không nhờ cá tính quật cường, có thể chàng đã nhảy dựng lên rồi.

Lại nghe Tiều Diêu Quân đồng dục nói tiếp:

- Để tưởng nhớ Lâu huynh, thoát tiên bốn quân đã dự định chiêu Nhạc Quần làm Đại phò mã, giờ thì đã miễn nghị nên quyết định tuyển Lục Bình làm Đại phò mã, thành hôn nội trong ba tháng, bốn quân xin nhờ Thạch đại hiệp đứng ra làm mai cho!

Đông Hải Ma Ngu thoáng ngẩn người, vừa định bày tỏ ý kiến, bỗng thiếu nữ áo bạc kéo vạt áo ông và kề tai nói mấy câu gì đó.

Đông Hải Ma Ngu nhìn thiếu nữ áo bạc một hồi, vẫn ngồi tại chỗ ôm quyền cao giọng nói:

- Thỉnh ý của quân chủ lẽ ra Thạch mỗ không nên thoái thác. Ngặt vì Thạch mỗ chẳng biết chút gì về thân thế lai lịch cùng phẩm cách của Lục Bình mà chung thân đại sự của công chúa nào phải chuyện thường, nên Thạch mỗ khó có thể tòng mạng, những mong quân chủ lượng thứ cho!

Tiều Diêu Quân dường như không ngờ Đông Hải Ma Ngu lại cự tuyệt, đang khi ngượng ngùng, bỗng thấy Hải Thiên Nhất Khách đứng lên hướng về thượng đài cung kính thi lễ và nói:

- Cung mỗ phận thấp hèn, chẳng hay làm mai nhân được chẳng?

Lão ma này sở dĩ tự động đứng ra như vậy cốt yếu là xu nịnh và cũng muốn nở mặt nở mày với cao thủ võ lâm, song điều quan trọng hơn hết là muốn Đại công chúa và Lục Bình mau chóng thành hôn để cho Nhạc Quân thất vọng.

Thiếu nữ áo bạc cười khẩy, với giọng khinh bỉ nói:

- Phận thấp hèn mà cũng đòi kết thân với hoàng thân, xứng đáng chẳng?

Tiếng nói nàng không to lắm, song mọi người đều nghe rất rõ. Đông Hải Ma Ngu giả vờ như không nghe thấy, thật ra ông cũng hết sức khinh ghét y.

Cung Đại Khí không thể nhẫn nhịn được, quay lại trừng mắt nhìn thiếu nữ áo bạc gần giọng:

- Tiện tỳ, mi không đủ tư cách để lên tiếng ở đây!

Đông Hải Ma Ngu cười nhạt, quay sang thiếu nữ trầm giọng nói:

- Vậy chẳng phải ngươi tự chuốc nhục vào thân đó ư? Trong trường hợp này, ngươi đâu đủ tư cách để mà lên tiếng chứ?

Cung Đại Khí vốn không muốn trêu vào Đông Hải Ma Ngu, đành nhân cơ hội hạ đài, ngờ đâu thiếu nữ áo bạc bỗng úp mặt vào vai Đông Hải Ma Ngu phụng phịu nói:

- Cha! Vừa rồi là cha nói ai vậy hở?

Đông Hải Ma Ngu mỉm cười:

- Tất nhiên là cha nói cái hạng xiêm nịnh rồi!

Câu xỉ vả rõ là trắng trợn, Cung Đại Khí vốn định ngồi xuống, quay lại trầm giọng nói:

- Thạch đại hiệp mắng ai vậy?

Đông Hải Ma Ngu cười khẩy:

- Lão phu mắng người cũng phải chọn đối tượng có phân lượng, ngươi xứng đáng chẳng?

Cung Đại Khí mặt mày rúm ró. Con tức giận lẫn hổ thẹn đã khiến y quên cả lợi hại, sải bước đi về phía đông Hải Ma Ngu.

Đông Hải Ma Ngu lạnh lùng:

- Cung Đại Khí, nếu ngươi dám tiến thêm ba bước nữa, hắc hắc...

Cung Đại Khí rợn người chững bước, song vẫn dồn hết toàn bộ công lực vào hai tay.

Đông Hải Ma Ngự trừng mắt khinh miệt:

- Thử xem lão phu có quảng người xuống đài hay không?

Tiêu Diêu Quân bỗng lớn tiếng nói:

- Hai vị hãy bỏ qua đi thôi. Cung Đại Hiệp đã bằng lòng làm mai nhân, bốn quân hết sức hoan nghênh, hết sức hoan nghênh.

Cung Đại Khí vốn định gom hết can đảm chuẩn bị ra tay, song y cũng biết hậu quả rồi sẽ ra sao, giờ đây vừa may có cơ hội này để rút lui, bèn cười khẩy nói:

- Phải biết lão phu chẳng sợ đâu...

- Ha ha...

Đông Hải Ma Ngự cười vang. Cung Đại Khí nghe con tim mình như bị búa nện, tức đến râu tóc dựng ngược.

Tiêu Diêu Quân quay lại nói với Lục Bình và Đại công chúa:

- Hai con hãy mau cầm tạ mai nhân đi!

Lục Bình ra chiều đắc ý, choàng tay qua lưng Đại công chúa, liếc xéo về phía Nhạc Quần, đồng thời khẽ gật đầu với Cung Đại Khí.

Cung Đại Khí và Nhạc Quần cùng cười vang, song tiếng cười của Nhạc Quần ngập đầy bi phần xót xa, lẫn át cả tiếng cười của Cung Đại Khí.

Vô Tâm lưỡng cuống nắm vai Nhạc Quần lớn tiếng:

- Tiểu tử, người làm gì vậy? Trên đời thiếu gì mỹ nữ, hà tất ngoan cố thế này! Tổ mẹ nó, nếu ta là người, dẫu y thị có đập đầu lạy ta một trăm hai mươi cái, ta cũng chẳng thèm!

- Ha ha...

Nhạc Quần vẫn không ngớt tiếng cười, song âm thanh còn đau đớn hơn cả tiếng khóc, mọi người đều sững sờ nhìn chàng.

Thốt nhiên, Đại công chúa cũng bật cười vang dội, tiếng cười như đổ quyền nước nổ, khiến ngay cả Đông Hải Ma Ngự và Tiêu Diêu Quân cũng ngó ra.

Tiêu Diêu Quân trầm giọng:

- Con không được như vậy!

Song Đại công chúa vẫn cười không ngớt, và Nhạc Quần cũng vậy. Cứ thế kéo dài suốt thời gian một tuần trà, giọng cười của hai người đã lạc hẳn, mắt đỏ quạch đầy tia máu.

Nhạc Quần sở dĩ cười như điên dại là vì mối chân tình của chàng đã bị đối phương bán đứng, giờ đây tiếng cười của Đại công chúa lại như hàng ngàn mũi dao nhọn đâm vào con tim chàng.

Nhị công chúa phóng xuống thạch đài, cặp tay Nhạc Quần dịu giọng nói:

- Nhạc Quần sao chàng lại ra nông nổi thế này?

Nhạc Quần vung mạnh hai tay, Nhị công chúa và Vô Tâm cùng hự lên một tiếng, văng ra xa hơn một trượng. Lúc này tiếng cười của Nhạc Quần và Đại công chúa đã trở nên đứt quãng, cơ hồ như gào thét.

Tiêu Điều Quân thò tay vào lòng lấy ra một thanh trúc kiếm màu tía dài chừng một thước, có lẽ vì để trong người quá lâu nên đã trở nên bóng loáng, vung tay ném ra, "phập" một tiếng cắm vào bên hông mộc đài, trầm giọng nói:

- Nhị công chúa đã mấy phen thất nghị, lệnh tạm giam một tháng chờ hậu xét! Thanh kiếm này là do Tây Bắc Phong Lâu đại hiệp chính tay làm ra, là tín vật cao nhất của bốn quân, vị nào ra tay bắt lấy Nhạc Quần?

Nhạc Quần chợt nghe nhắc đến tên Tây Bắc Phong, bèn ngoảnh lại nhìn về phía thanh trúc kiếm, chỉ thấy trên thân kiếm có khắc bốn chữ khá to "Tiêu Điều kiếm lệnh", bên trái còn có một hàng chữ nhỏ là "Kiến lệnh như kiến quân, kẻ nào trái lệnh là công địch của võ lâm". Sau cùng là năm chữ "Lâu Tử Vân kính chế".

"Choang". Tám thiếu nữ đeo kiếm nhất tể phóng xuống thượng đài, xúm nhau đẩy Nhị công chúa đi. Vô Tâm đưa tay gãi đầu đứng thừ ra như phỗng đá.

Lục Bình trừng mắt hậm hực nhìn Nhạc Quần, dĩ nhiên là y biết rõ nguyên nhân vì sao Đại công chúa đã cười như điên dại.

Lúc này tất cả cao thủ trên mộc đài đều chăm chú nhìn vào Tiêu Điều kiếm lệnh ra chiều bối rối, chỉ mình Đông Hải Ma Ngự là vẫn điềm nhiên vô sự.

Đây là một cuộc khảo nghiệm quan trọng và cũng rất là mai mỉa. Khi này họ còn phần khích mong giết chết Nhạc Quần, ước gì được đích thân động thủ. Song giờ đây cơ hội đã đến, và lại là mệnh lệnh của Tiêu Điều Quân, có điều là không chỉ định người nào nên chẳng một ai nhúc nhích cả.

Thậm chí có người đã tảng lờ không nhìn Tiêu Điều kiếm lệnh, mà chỉ lén lút chú ý đến vẻ mặt của người khác.

Tiêu Diêu Quân sắc mặt mỗi lúc càng thêm nặng nề. Lão không ngờ Tiêu Diêu kiểm lệnh ngày hôm nay lại gặp một cuộc khảo nghiệm lớn lao như vậy.

Thiếu nữ áo bạc "xì" một tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, cười khẩy nói:

- Cha, họ xem thường Tiêu Diêu kiểm lệnh phải không?

Đông Hải Ma Ngư mai mỉa:

- Bọn họ không dám!

Thiếu nữ áo bạc đảo mắt xách mé:

- Vậy chứ họ làm sao thế?

- Đã bảo là họ không dám!

Thiếu nữ áo bạc vờ ngạc nhiên:

- Cha! Họ không dám xem thường Tiêu Diêu kiểm lệnh, vậy tại sao lại không một ai chịu ra tay bắt người?

- Họ không dám!

Đông Hải Ma Ngư lớn tiếng lặp lại một lần nữa, mặt ngập đầy vẻ khinh bỉ.

Thiếu nữ áo bạc quét mắt nhìn các cao thủ:

- À! Con đã hiểu rồi, thì ra họ không dám xuống bắt người.

Vừa dứt lời, bọn cao thủ liền mặt mày nhăn nhúm, có kẻ đỏ bừng lên ngượng ngùng.

Thiếu nữ áo bạc lớn tiếng nói tiếp:

- Cha! Theo con thì họ đều khách sáo nhún nhường đó thôi. Khi này Hoạt Chung Húc đại hiệp, Thiết Biện Bức Vương đại hiệp, Ngô Đại Thiệt Đầu đại hiệp, Độc Biện Thước Quảng đại hiệp và Hải Thiên Nhất Khách Cung đại hiệp thấy đều tỏ ý nếu người này không bị trừ khử thì giới võ lâm không thể có ngày bình yên, hẳn không phải vì khiếp sợ y mà giả vờ làm ngơ đâu.

Những người bị nêu danh thấy đều tái mặt, biết rõ là thiếu nữ này cố tâm nhạo báng họ, song lại không thể nào trả đũa được, người nào cũng lộ vẻ tức giận:

- Ha ha...

Đông Hải Ma Ngư đứng lên, "phụt" một tiếng, một bãi nước miếng rơi ngay trước mặt Cung Đại Khí.

Cung Đại Khí giận run người, song cuối cùng cũng dần nén được.

Đông Hải Ma Ngự bước ra mép đài, đưa tay rút Tiêu Diêu kiểm lệnh xuống, đồng dục nói:

- Lão phu Thạch Lỗi, xin tuân lệnh bắt người!

Thiếu nữ áo bạc biến sắc mặt vội nắm tay áo Đông Hải Ma Ngự nói:

- Cha! Ở đây có nhiều cao thủ thế này, đâu cần cha phải ra tay chứ?

Đông Hải Ma Ngự cười khẩy:

- Có lẽ họ đều khách sáo, nếu cha không ra tay thì Tiêu Diêu kiểm lệnh kể như phế vật.

Tiêu Diêu Quân bỗng giơ hai tay ra trầm giọng nói:

- Hãy khoan! Vừa ra bốn quân vốn định mời các vị tự nguyện ra tay, không hề chỉ định vị nào, tất nhiên là chẳng thể trách cứ các vị. Giờ đây...

Chợt sầm nét mặt nói tiếp:

- Xin Thạch đại hiệp hãy trao Tiêu Diêu kiểm lệnh cho Cung đại hiệp, lệnh cho Cung đại hiệp hợp lực cùng các vị đại hiệp Hoạt Chung Húc, Triều Thiên Tiêm, Thiết Biển Bức, Ngô Đại Thiết Đầu và Độc Biển Thước bắt lấy Nhạc Quân!

Hải Thiên Nhất Khách Cung Đại Khí thoát tiên giạt mình, nhưng khi nghe còn có thêm năm tay hảo thủ nữa, nỗi sợ hãi liền giảm bớt. Vả lại quân lệnh đã ban ra, không thể từ chối được thì thà tỏ ra khảng khái còn hơn, y bèn mạnh dạn nói:

- Tuân lệnh!

Cung Đại Khí đứng lên. Năm người kia thấy đều biết rõ sự lợi hại của Nhạc Quân, nhất là Hoạt Chung Húc, hẳn nghĩ đến thủ đoạn của Nhạc Quân là rùng mình sờn gáy, song cũng bắt buộc phải đứng cả lên.

Đông Hải Ma Ngự trầm giọng:

- Cung Đại Khí, hãy đón lấy...

Một luồng sáng tia kèm theo với tiếng rít gió bay tới. Cung Đại Khí vội đưa tay phải lên, chiếc Cương Dao Phật Thủ to tướng từ trong cánh tay áo thò ra, "keng" một tiếng, cánh tay thép tóe lửa, Cung Đại Khí chao người lùi sau một bước.

Đông Hải Ma Ngự cười khẩy:

- Cũng còn khá, không đến nỗi kém cỏi như lão phu đã nghĩ!

Cung Đại Khí tím mặt gằn giọng:

- Thạch Lỗi, ngươi cũng chẳng cao minh lắm đâu!

Đông Hải Ma Ngư cười khinh:

- Ngươi biết lão phu đã dùng mấy thành công lực chẳng?

Thiếu nữ áo bạc bỗng xen lời:

- Cha! Con thấy tối đa cũng không hơn năm thành!

Đông Hải Ma Ngư gật gù cười:

- Lộ Lộ, so ra con cũng còn cao minh hơn y!

Cung Đại Khí hôm nay đã phải chịu đựng biết bao điều sỉ nhục, y trừng mắt căm hờn, khoát tay ra hiệu với năm người kia phóng xuống mộc đài.

Nhạc Quần lúc này tâm trạng đã lắng xuống. Chàng thể sẽ chỉ một lần vấp ngã trong đời. Kể từ nay cánh cửa tình yêu trong lòng sẽ không bao giờ hé mở chào đón đàn bà nữa.

Chàng đưa mắt nhìn về phía Phụng Hoàng công chúa, thấy hai ả cung nữ đang diu lấy nàng và lau chùi vết máu nơi khóe mắt.

- Đàn bà rõ là ti tiện!

Nhạc Quần thầm nguyện rửa trong lòng, quay qua trừng mắt nhìn sáu tay cao thủ đang tiến tới gần, gằn giọng:

- Vô Tâm, hãy lui ra ngoài xa bà trượng!

Vô Tâm hét lớn:

- Không, ta phải..

Nhạc Quần sầm mặt, Vô Tâm vội xua tay lia lịa và nói:

- Được rồi, được rồi! Ngươi đừng nổi nóng, mỗ lui ra ngay đây!

Nhạc Quần vung vẩy ngọn Quỷ Đầu trượng trong tay, "vù" một tiếng nhanh khôn tả đã đánh trúng ngay môn Ngô Đại Thiệt Đầu nghe cái "bình", khiến y văng bắn ra xa hơn ba trượng.

Nhạc Quần lạnh lùng:

- Ngô Lương, ngươi còn nhớ việc làm của ngươi lúc ở ngôi mộ Hiếu tử chẳng?

Kỳ thực Ngô Đại Thiệt Đầu lúc này như vừa bị sét đánh, đầu óc xây xẩm, cả nửa buổi trời mới lờm lờm bò dậy được, đầu có nghe thấy những lời nói của Nhạc Quân

Nhạc Quân tiến tới, vung trượng ra chiều Sấm la điểm quỷ, tạo ra mười lăm lớp sóng trượng "Bùng bùng" hai tiếng, Độc Biển Thước và Tư Không Bào bị đánh văng ra xa ngoài một trượng.

- Hai người cũng còn nhớ việc làm của mình lúc ở mộ Hiếu tử chứ?

Cung Đại Khí quát lớn:

- Tiến lên!

Thiểm Điện Thập Bát Mặc khinh công rất khá, vừa rồi trúng đòn không nặng lắm, lập tức lại cùng năm người kia lao vào.

Nếu không phải Nhạc Quân tập trung vào đối phó với Cung Đại Khí và Hoạt Chung Húc, thì bốn người kia không đầy ba chiêu đã gục ngã rồi.

Cương Dao Phật Thủ của Cung Đại Khí và chiếc dù đen của Hoạt Chung Húc vung quét trong bóng trượng, song không dám va chạm vào. Bóng trượng mỗi lúc càng thêm dày đặc, hơi lạnh của trượng phong cũng tăng dần, sáu tay cao thủ chỉ còn có thể cố hết sức mình chống đỡ và né tránh, không thể nào tấn công đối phương được nữa.

Bỗng Nhạc Quân quát vang, tung ra mười hai lớp sóng trượng, rồi thì chiêu thức chột biển, chiêu Hàm sa xạ ảnh lại được tung ra.

Ba tiếng hự khô khan kèm với máu phun xối xả, Thiết Biển Bức, Triều Thiên Tiềm và Ngô Đại Thiệt Đầu mỗi người đều bị trúng một trượng vào đùi, bay mất một mảng thịt to và văng bắn ra xa ngoài hai trượng.

Hoạt Chung Húc và Cung Đại Khí đỡ hơn, chỉ bị chấn lùi ba bước, lại nghiêng răng lao bổ vào.

Nhạc Quân lúc này căm hận luôn cả Phụng Hoàng công chúa. Chàng nghĩ hôm trước mình cùng Phụng Hoàng công chúa đều bị trúng phải Tam sắc độc bào, nghe nói không còn hy vọng sống sót được nữa, và Đại công chúa đã sai Vô Tâm đi mua quan rồi.

Rồi thì hai người đã nằm trong áo quan đăm thắm bên nhau, minh sơn thệ hải sơn sắt không phai, mơ mơ màng màng đi đến hòn đảo này. Hiển nhiên nếu để mặc cho áo quan trôi đi, dứt khoát không thể nào ra đến biển cả, qua đó đủ hiểu hoàn toàn là do sự sắp bày của Phụng Hoàng công chúa.

Một khi đã cầm hận thì mọi suy nghĩ đều theo chiều hướng xấu. Chàng nhớ lúc đầu tiên tặng chiếc kim hà bao cho chàng, nàng đã bảo nếu có nguy nan thì hãy treo chiếc kim hà bao ở trước ngực, hẳn sẽ có người đến cứu, ngờ đâu kẻ đến chẳng phải cứu mà là toan hại chết mình, chả lẽ đó không phải là âm mưu hay sao?

Lừa giận lại bùng dậy trong lòng chàng. Chàng cầm hận Phụng Hoàng công chúa, Tiêu Diêu Quân và luôn cả bọn nguy quân tử nổi giáo cho giặc này.

Chàng cho rằng đã bị nàng liên tục lừa dối. Cái gì mà Tam sắc độc bào, rõ là lão toét! Lúc này, chàng cảm thấy nội lực hết sức dồi dào, không hề có chút hiện tượng ngộ độc.

Trong khoảnh khắc phân thân ấy, Cung Đại Khí và Hoạt Chung Húc lại công ra vài chiêu, họ tưởng đầu Nhạc Quần đã kiệt sức, cả Tư Không Bào cũng công ra hai chưởng.

Nhạc Quần nhếch môi cười khinh bỉ, đồng thời chiêu Quỷ khốc thần gào đã được thi triển. Trong sóng trượng trùng trùng điệp điệp, tiếng rít gió ghê rợn như quỷ khốc thần gào, sức ép ghê gớm khiến đối phương chẳng còn đường nào né tránh được nữa.

"Coong Coong!" Cương Dao Phật Thủ bên trái của Cung Đại Khí bị chấn gãy mất năm ngón, người lộn nhào trên không, rơi ra ngoài xa hơn một trượng.

Hoạt Chung Húc càng thê thảm hơn, bị chiếc dù đen bật ngược về trúng vào hông, văng ngang ra xa hai trượng, "ầm" một tiếng vang dội, va vào bên hông một đài.

Riêng Thiểm Điện Thập Bát Mặc Tư Không Bào nhờ có khinh công nhanh nhẹn nên đã thoát chết, song chòm râu dê trắng đã bị Quỷ Đầu trượng cuốn mất, y lăn ra xa ngoài năm trượng, khắp người lấm đầy bụi đất trông vô cùng thảm hại.

Sắc mặt Nhạc Quần trắng nhợt, Phụng Hoàng công chúa cũng vậy, con tim hai người đều tan nát, như vỡ thành từng mảnh vụn. Song ánh mắt Nhạc Quần ngập đầy căm hận, còn Phụng Hoàng công chúa lại ngập đầy si oán. Hai người đều đau khổ, song niềm cảm thụ thì lại khác, một người đau khổ vì căm hận đối phương, còn người kia thì lại đau khổ vì bị căm hận.

- o O o -